

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **Y. M. M.**, zast. JUDr. Ing. Evou Radovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Na Příkopě 988/31, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 9. 2013, č. j. MV-86532-4/VS-2013

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2013, č. j. VS-1846/53/2-2012, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra konstatoval, že žalobkyně požádala prostřednictvím Úřadu městské části Praha 5 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla Ministerstvu vnitra doručena 20. 9. 2012. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2013 byla žádost žalobkyně zamítnuta s odůvodněním, že žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“). Přestože splňuje podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, neprokázala, že se po dobu trvalého pobytu na území České republiky převážně zdržovala. Ministerstvo nevyužilo možnosti dané mu ustanovením § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství a splnění této podmínky žalobkyni neprominulo. K nezohlednění uvedeného liberačního důvodu ho vedla skutečnost, že žalobkyni nebylo prominuto splnění další podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené

v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství, která vyžaduje plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, tj. ze zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) a ze zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neboť dlouhodobě porušovala povinnosti vyplývající z těchto právních předpisů. Ministerstvo neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství pro prominutí splnění této podmínky.

V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství, který byl mimo jiné dovozen ze skutečnosti, že žalobkyně v období od října 2010 do června 2012 nehradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění, respektive je na tuto dobu zrušila a její manžel byl pracovně ve Velké Británii, což navozuje mylnou domněnku, že po tuto dobu se rovněž zdržovala ve Velké Británii. Důkazy uvedené v prvostupňovém rozhodnutí k této podmínce nejsou podle ní způsobilé prokázat, že se v posledních pěti letech v České republice převážně nezdržovala. K závěru o nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství žalobkyně namítla, že nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění vznikly díky její neznalosti právních předpisů a mylné laické domněnce o nahrazení povinnosti platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění uzavřením soukromého zdravotního pojištění a placením pojistného v jeho rámci. Zdůraznila princip proporcionality, podle něž by měl být hodnocen smysl a účel podmínky stanovené v daném ustanovení. Porušení povinností z její strany není nikterak závažné, navíc škodlivý následek svého jednání odstranila. Poukázala na to, že podle výpisu Všeobecné zdravotní pojišťovny měla více než dva roky přeplatek.

Při posouzení námitek uplatněných v rozkladu ministr vnitra nejprve zdůraznil, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 Ústavy České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis pak platí správní řád. Dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství a v něm užitě dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno, což znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky jí nemusí být uděleno. V této souvislosti orgán rozhodující o rozkladu odkázal na Evropskou úmluvu o státním občanství (dále jen „Evropská úmluva“) a vysvětlující zprávu k jejímu čl. 2, která uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu k zemi (genuine link) u osoby, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státní občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství žalovaný vychází z předpokladu, že prominutí zákonem stanovené podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu. Podmínku nelze promíjet automaticky. Podmínku může, nikoliv musí správní orgán prominout, na její prominutí však není právní nárok. Žalovaný při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění podmínek je prvním, nikoliv jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51).

Ministr vnitra následně konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství, protože se po dobu pětiletého povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti na území České republiky převážně nezdržovala. Při posouzení splnění této podmínky správní orgán vycházel ze všech podkladů shromážděných v průběhu správního řízení, zejména z údajů uváděných žalobkyní. Ta ke svým cestám a délce pobytů mimo území České republiky v letech 2007 až 2012 zaslala žalovanému neúplné údaje, navíc bez vlastnoručního podpisu, na základě kterých není možné konstatovat, že se po dobu nejméně pěti let převážně zdržuje na území České republiky. Uvedla, že často cestuje po světě s manželem, který je zaměstnán mimo území České republiky. K cestám do zahraničí a především jejich délce se žalobkyně vyjádřila velmi nekonkrétně. Mj. uvedla, že za období 2007 až 2008 nemá cestovní pas a nepamatuje si, kdy a kam cestovala. Dále sdělila, že její manžel pracoval v roce 2007 až 2008 ve Velké Británii, kde ho párkrát za rok navštívila. Z registračních údajů VZP ČR vyplývá, že žalobkyně byla odhlášena ze zdravotního pojištění od 18. 8. 2006 do 31. 10. 2007. Na pár týdnů také navštívila rodinu v Mexiku. V roce 2009 opět jela navštívit svou matku. V roce 2010 jela opět do Mexika, kde strávila tři měsíce a pak pár týdnů v Singapuru. V roce 2011 jela na pár týdnů do Mexika, na svatbu do Malajsie a do Singapuru. V roce 2012 jela v březnu do Indonésie a na pár týdnů do Singapuru a v srpnu znovu do Indonésie, Singapuru a Thajska.

Prominutí splnění této podmínky by s ohledem na liberační důvod uvedený v § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství bylo možné akceptovat v případě současného splnění podmínky pro udělení státního občanství stanovené v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství, což u žalobkyně nenastalo a splnění této podmínky jí nebylo prominuto z důvodu závažného porušení povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Žalobkyně se u Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen „VZP“) zaregistrovala ode dne povoleného trvalého pobytu, tj. od 29. 5. 2006. Od 1. 6. 2006 do 31. 7. 2006 byla vedena v kategorii osob bez zdanitelných příjmů a za tuto dobu zdravotní pojištění neuhradila. Dlužnou částku ve výši 2.094,- Kč na pojistném a 719,- Kč na penále uhradila až dne 3. 1. 2008. Od 18. 8. 2006 do 31. 10. 2007 se, jak výše uvedeno, z pojištění odhlásila. Od 16. 11. 2007 do 19. 11. 2007 byla pojištěna u VZP jako zaměstnanec společnosti Icon Communication Centi, s.r.o., od 26. 11. 2007 od 28. 2. 2009 byla pojištěna u VZP jako zaměstnanec společnosti Accenture Services, s.r.o. Od 1. 3. 2009 do 31. 12. 2009 byla pojištěna v kategorii uchazečka o zaměstnání a od 1. 1. 2010 byla znovu pojištěna v kategorii osob bez zdanitelných příjmů, přičemž do října hradila pojistné nepravidelně a od října 2010 nehradila pojistné vůbec. Dlužná částka na pojistném tak narostla až do výše 22.308,- Kč. Tento dluh uhradila žalobkyně až dne 19. 6. 2012, dluh na penále ve výši 3.632,- Kč uhradila až dne 19. 12. 2012. Od června 2012, po úhradě dluhu na pojistném, znovu pojistné nehradila, takže do konce roku 2012 opět narostla dlužná částka až na částku 4.320,- Kč a penále na

částku 1.730,- Kč. Zbylé úhrady dlužných částek v prosinci roku 2012 provedla zřejmě jen jako reakci na usnesení žalovaného ze dne 3. 12. 2012, ve kterém byla vyzvána, aby doložila průběh svého zdravotního pojištění. Podle ministra vnitra lze jen obtížně přijmout argument uvedený v rozkladu, že měla na platbách zdravotního pojištění více než dva roky přeplatek. Naopak, jak vyplývá z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 1. 7. 2006 do 20. 12. 2012, měla žalobkyně na účtu u VZP po převážnou dobu existence pojistného vztahu nedoplatek. Již od počátku pojistného vztahu se v jejím případě jednalo o liknavý přístup k respektování zákonných povinností. Pokud žalobkyně provedla úhradu dluhu na pojistném, je evidentní, že si plnění svých povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění musela být vědoma od splacení první dlužné částky.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra dospěl k závěru, že žalobkyně i přesto, že má v České republice povolen trvalý pobyt už sedmý rok a za manžela má státního občana České republiky, zde není dostatečně integrována. Pracovala zde jen něco málo přes rok, manželství je bezdětné a manžel se zdržuje převážně v Asii; to, zda žalobkyně rovněž, se ze spisového materiálu nepodařilo zjistit. Je však nepochybné, že porušování povinností na úseku zdravotního pojištění bylo ze strany žalobkyně opakované a dlouhodobé. Ministr vnitra uzavřel, že důvodem (negativního rozhodnutí) je nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a/ a e/ zákona o státním občanství a neprominutí jejich splnění.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně ve vztahu k podmínce pro udělení státního občanství zakotvené v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství namítla, že je potřeba se blíže zaměřit na výklad zákonem používaného pojmu „převážně zdržuje“ a s tím související (ne)existenci zmiňovaného úzkého vztahu mezi žadatelem a zemí, o udělení jejíhož státního občanství žadatel usiluje. Důvodová zpráva k zákonu o státním občanství k výkladu pojmu „převážně zdržuje“ uvádí, že *„zákonná podmínka pro udělení státního občanství České republiky tak nebude splněna v případě osob, které sice mají povolen trvalý pobyt v České republice, avšak na jejím území nežijí, neboť se převážně zdržují v cizině a v České republice pobývají zpravidla jen v době své dovolené.“* V dalším odkazuje důvodová zpráva na mezinárodní dokumenty, když o faktickém pobytu se hovoří především v Evropské úmluvě. Ta ve své preambuli odkazuje na rezoluci (72) Výboru ministrů ze dne 18. ledna 1972 o standardizaci právních pojmů „bydliště“ a „pobyt“, přičemž při posouzení faktického pobytu se bere zřetel zejména na délku trvání, kontinuitu (fakticky pobyt ale dle uvedené rezoluce nutně nemusí být kontinuální) a další skutečnosti osobní a profesní povahy, které představují pouto osoby k místu pobytu. V rámci českých právních předpisů je pak uvedená podmínka vykládána jako faktický pobyt alespoň polovinu stanovené pětileté doby.

Žalobkyně konstatovala, že je v ČR již od roku 2006; od 29. 5. 2006 zde má povolen trvalý pobyt. Z dokladů a životopisu přiložených k její žádosti o udělení státního občanství vyplývá, že v ČR nebyla v období od srpna 2006 do října 2007, kdy pobývala v rámci návštěvy manžela, který byl na studijním a pracovním pobytu ve Velké Británii. Žalobkyně studovala v ČR vysokou školu, a to konkrétně Karlovu univerzitu v Praze, obor český jazyk pro cizince. Po absolvování školy pracovala ve společnosti Accenture v Nových Butovicích. Vzala si za manžela českého státního občana p. Š. M., s nímž si do společného jmění manželů koupila byt na adrese X, kde má i trvalé bydliště. Žije v Č, kde se stará o rodiče svého manžela a kam je jí také doručována pošta. Její manžel je od září 2010 z pracovních důvodů často v Singapuru, kde sídlí jeho současný zaměstnavatel; žalobkyně ho pochopitelně navštěvuje.

Žalobkyně nepopírá, že v posuzovaném pětiletém období, tedy v letech 2007 až 2012, vzhledem k manželovu pracovnímu angažmá v Asii více cestovala. V letech 2010 až 2012

navštívila opakovaně svého manžela v Singapuru (celkem 3x, vždy na 3 měsíce) a rovněž svou rodinu v Mexiku (celkem 3x). Vždy se však vracela do České republiky, kde má přátele, majetek (byt) a kde žije s manželovými rodiči. Uvedené skutečnosti dle jejího názoru nebyly žalovaným v případě posuzování „genuine link“ vůbec brány v potaz. S ohledem na shora uvedený výklad pojmu „*převážně se zdržuje*“ nelze klást návštěvy manžela (resp. její rodiny) v zahraničí k její tíži. V období let 2011 – 2012 byla žalobkyně vždy alespoň polovinu každého roku v ČR, vracela se sem, měla a má zde centrum svých zájmů, osobní vazby k manželově rodině a vazby majetkové. Ve smyslu uvedené důvodové zprávy nejezdila do ČR na dovolenou, ale naopak do Singapuru za manželem (o tom podle ní svědčí i omezená doba, kterou mohla v Singapuru na základě víz strávit – nejprve šlo o turistická víza, poté o tzv. „dependent pass“ pro rodinné příslušníky osob pracujících v této zemi). Žalobkyně v ČR žije již sedm let a odečte-li se od této doby doba strávená studijně ve Velké Británii, zdržovala se před podáním žádosti v ČR převážně (fakticky) nepřetržitě po dobu pěti let, takže splňuje podmínku § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství. I v případě, že by správní orgán odečítal žalobkyni z této doby čas strávený návštěvami manžela a rodiny, stále zbývá doba cca 4 let, což je doba splňující zákonnou podmínku pro udělení státního občanství ČR.

Žalobkyně dále namítla, že se nemůže ztotožnit se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí, které se týkají míry její integrace. Skutečnost, že byla v posuzovaném pětiletém období na území ČR zaměstnána po cca 15 měsících, podle ní sama o sobě nevypovídá o míře její integrace v české společnosti. Při hodnocení míry integrace žalobkyně z pohledu pracovního uplatnění správní orgán opomněl vzít v potaz mimo jiné skutečnost, že žalobkyně bydlí společně s rodiči svého manžela, o které se rovněž stará. Příjmy manžela přitom zcela postačují k pokrytí nákladů na živobytí žalobkyně a rodičů jejího manžela. Za dané situace je pro zúčastněné prioritou, aby se mohla starat o manželovy rodiče, když on sám je pracovně zaneprázdněn a zatím vázán v cizině. Výklad žalovaného by svědčil pro absurdní závěr, že podmínkou integrace cizince – manžela českého státního občana – do české společnosti je jeho zaměstnání v ČR. Takový závěr nemá oporu v zákoně. Žalobkyně má v ČR přátele, společně s manželem si do společného jmění manželů pořídila nemovitost a žije s rodiči svého manžela, o něž se stará. Žádná z těchto okolností však nebyla správním orgánem posuzována v kontextu s ostatními okolnostmi, ke kterým bylo při posuzování přihlédnuto. Jedná se o flagrantní porušení principu stanoveného v § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu.

Žalobkyně nechápe, jakou souvislost má fakt, že s manželem nemají děti, s posouzením toho, zda byla z její strany splněna podmínka § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství. Skutečnost, že je její manželství dosud bezdětné, je v napadeném rozhodnutí toliko zmíněna, aniž by byl blíže odůvodněn její význam z pohledu výroku napadeného rozhodnutí. Pokud by bezdětnost manželství byla posuzována jako okolnost podstatná pro posouzení míry integrace žalobkyně do společnosti, pak by žalobkyně v případě, že by s manželem nemohli či nechťeli mít děti, zřejmě dle správního orgánu nebyla nikdy dostatečně integrována. Takový výklad by znamenal zřejmou diskriminaci hraničící s libovůlí.

Z toho, že ministr vnitra v napadeném rozhodnutí uvedl, že „manžel se zdržuje převážně v Asii, zda žadatelka rovněž, se ze spisového materiálu nepodařilo zjistit“, dle žalobkyně vyplývá, že správní orgány posuzovaly její žádost, aniž by si opatřily nezbytné podklady pro rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgány rozhodovaly o předmětné žádosti, aniž by bylo nepochybné, kde se žalobkyně v době rozhodné pro posouzení její žádosti zdržovala, je o to více zarážející, že z důvodu údajného nesplnění podmínky stanovené v § 7

odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství byla její žádost zamítnuta. Ministr vnitra tedy sám připustil, že jak napadené rozhodnutí, tak i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 správního řádu.

V dalším okruhu žalobních námitek brojila žalobkyně proti závěru správních orgánů obou stupňů o nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství. Uznala, že zejména v období od 8. 10. 2010 – 19. 6. 2012 vůbec nehradila platby pojistného. V této souvislosti uvedla, že právě v této době nastala u jejího manžela profesní změna, kdy byl pracovně vázán v Singapuru, což pro ni znamenalo nutnost vyřešit nějakým způsobem další fungování rodiny, rozhodnout se o dalším bydlení a sjednotit představy o budoucím soužití. Z důvodu předpokládaných častých cest do Singapuru si začala v průběhu roku 2009 hradit soukromé zdravotní pojištění, přičemž měla za to, že toto připojištění nahrazuje povinnost platit povinné odvody VZP, resp. že její setrvání v tomto systému je plně dobrovolné. Veškeré platby pojistného včetně penále sama a dobrovolně doplatila, když zjistila, že připojištění jí této povinnosti nezprošťuje, a pojistné i nadále hradí. Má za to, že VZP žádná újma nevznikla, a poukázala i na skutečnost, že dle výpisu VZP měla na povinných platbách pojištění více než dva roky (období od 3. 1. 2008 od 10. 5. 2010) přeplatek. Zdůraznila, že plnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství nemá být posuzováno formálně jako jakékoliv porušení povinností, ale je při něm třeba zohlednit princip přiměřenosti. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 78 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 – 105 a uvedla, že rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, potažmo Ústavního soudu v otázce splnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství vymezila dvě hlavní kritéria – zda porušování povinností uložených zvláštními předpisy dosahuje určité intenzity, a zda existuje důvodné reálné nebezpečí, že by žadatel pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby občanství České republiky nenabyl. Správní orgán má přitom přihlídnout ke všem okolnostem případu. To však žalovaný neučinil. Správní orgán měl dle žalobkyně přihlídnout především ke skutečnosti, že měla dlouhou dobu přeplatek na povinných odvodech, byla v daných těchto otázkách laikem a nedokázala – navíc pod vlivem zásadních změn v jejím životě – své povinnosti správně vyhodnotit, když si zřídila připojištění, jakož i k tomu, že platby pojistného v plné výši dobrovolně doplatila a uhradila o své vůli veškeré nedoplatky na pojistném na veřejném zdravotním pojištění, přičemž penále jako sankční poplatek za prodlení s platbami jí bylo ze strany VZP z důvodu odstranění tvrdosti prominuto. Porušení povinností z její strany nebylo nikterak závažné a jeho škodlivý následek odstranila. Při aplikaci principu proporcionality tedy nemůže být dán veřejný zájem na tom, aby se z tohoto důvodu nestala občankou České republiky.

Závěr uvedený v napadeném rozhodnutí, že úhrady zbylých dlužných částek provedla v prosinci roku 2012 jako reakci na usnesení žalovaného ze dne 3. 12. 2012, ve kterém byla vyzvána, aby doložila průběh svého zdravotního pojištění, žalobkyně v žalobě označila za ničím nepodloženou spekulaci, k níž při posuzování předmětné žádosti o udělení státního občanství nelze přihlížet.

Žalobkyně též namítla, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho učinil orgán rozhodující o rozkladu závěr, že nesplnila podmínku dle § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství. Při posuzování splnění této podmínky bylo postupováno v rozporu se zákonnými požadavky. Správní orgány obou stupňů měly k dispozici pas žalobkyně, z něhož jsou její odjezdy z ČR, místo cesty, délka pobytu i datum návratu

seznatelné; žádné další důkazy správní orgány si nevyžádaly ani neopatřily, přestože žalobkyně doložila rovněž čestné prohlášení svého manžela a tento (i jeho rodiče) byl ochoten ve věci vypovídat. Přesto ministr vnitra v napadeném rozhodnutí vyvozuje závěr o nepřítomnosti žalobkyně v ČR po dobu nutnou ke splnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství. V napadeném rozhodnutí přitom nejsou uvedeny důkazy, na jejichž základě orgán rozhodující o rozkladu k tomuto závěru dospěl.

Žalobkyně poukázala rovněž na § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství, které zakotvuje možnost prominout splnění podmínky trvalého a faktického pobytu v ČR žadateli, jehož manžel je občanem ČR. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí uvedl, že této možnosti nevyužil z důvodu závažného porušení povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, tedy z důvodu, že žalobkyně údajně nesplnila další podmínku, a to plnění povinností uložených zvláštním právním předpisem. Podmínku dle § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o občanství může správní orgán také prominout s ohledem na § 11 odst. 4 zákona o státním občanství v případech „*hodných zvláštního zřetele*“. Případnou aplikací § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, tedy otázkou existence případných důvodů hodných zvláštního zřetele se však ministr vnitra v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Žalobkyně v této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009 č. j. 5 As 39/2009-86 a uvedla, že kromě výše uvedených okolností porušení povinností, k nimž měl orgán rozhodující o rozkladu při posuzování žádosti přihlédnout, jsou na straně žalobkyně dány další důvody hodné zvláštního zřetele, a to zejména její silné vazby na Českou republiku (studium na zdejší univerzitě, koupě bytu, manželství s českým občanem, nová rodina, kterou zde vytvořila se svým manželem a jeho příbuznými, její plná integrace do společnosti). Její silné pouto je koneckonců patrné i ze skutečnosti, že se rozhodla i přes manželovu častou nepřítomnost v ČR setrvat a starat se zde o manželovy rodiče a společný byt.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobkyně v žalobě neuplatnila nové právně významné skutečnosti a námitky oproti těm, které byly uplatněny již v rámci správního řízení, a proto v plném rozsahu odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalovaného setrvala žalobkyně na námitkách uplatněných v žalobě. Upozornila na novou právní úpravu týkající se nabývání státního občanství obsaženou v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,

b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbude dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,

c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,

d) prokáže znalost českého jazyka a

e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podle § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství ministerstvo může prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a), má-li žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt a jeho manžel (manželka) je státním občanem České republiky.

Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).

Soud předně považuje za nutné zdůraznit, že neexistuje právní nárok cizince na udělení státního občanství České republiky. Koncepce právní úpravy státního občanství je založena na principu suverenity státní moci. Je výsostným právem státu určit podmínky, za kterých se státní občanství nabývá a pozbývá. V případě udělování státního občanství rozhoduje stát prostřednictvím svých orgánů na základě volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. Správní orgán přitom musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování. Jeho rozhodování musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti. Správní rozhodnutí o neudělení státního občanství, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. V případech, kdy jde o zcela volné správní uvážení orgánu jako představitele suverénního státu, je nutno za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství. Soud posuzuje toliko to, zda tyto meze nebyly ze strany správního orgánu překročeny.

Soud neshledal důvodnou námitku, že žalobkyně splnila podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství, protože se na území České republiky zdržovala více než polovinu období požadovaného zákonem. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství kumulativně stanoví dvě podmínky – jednak vyžaduje, aby žadatel o státní občanství měl ke dni podání žádosti na území ČR povolen trvalý pobyt po dobu nejméně pěti let (není sporu o tom, že tuto podmínku žalobkyně splnila), a dále vyžaduje, aby se po tuto dobu převážně zdržoval na území ČR. Aby bylo možno dospět k závěru, že se žadatel v rozhodném časovém období pěti let před podáním žádosti převážně zdržoval na území ČR, musí být dle názoru soudu prokázáno, že v každém roce z celkem pěti rozhodných let zde pobýval nadpoloviční většinu dní. Nepostačuje tedy, aby například první dva roky pobýval mimo území ČR a na jejím území se pak nepřetržitě zdržoval zbývajících tři roky před podáním žádosti. Podle zákona je rozhodná doba minimálně pěti let povoleného trvalého pobytu a *po celou tuto dobu* se zde musí žadatel převážně zdržovat, aby dostál požadavku zákona. V tomto směru je nutno korigovat názor žalobkyně, že podmínka „*převážného zdržování se*“ zakotvená v 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství musí být vykládána jako faktický pobyt na území ČR, jenž trvá alespoň polovinu stanovené pětileté doby.

Z pohledu zákona je zcela nerozhodné, z jakého důvodu se žadatel v rozhodné době na území ČR nezdržoval. Ať už její území opustil za účelem návštěvy rodinných příslušníků pobývajících v cizině, za účelem dovolené, z pracovních či jiných důvodů, doba jakéhokoliv pobytu v zahraničí, kdy se žadatel logicky na území ČR nezdržoval, se pochopitelně nemůže započítávat do doby, po kterou se zde (míněno na území ČR) zdržoval.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství, neboť neprokázala, že by se v rozhodné době pěti let před podáním žádosti o udělení státního občanství převážně zdržovala na území ČR. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z těch důkazů, které mu žalobkyně v řízení předložila, především pak z jejího nedatovaného podání, v němž se na základě předchozí výzvy správního orgánu vyjádřila ke svým pobytům v zahraničí a jejich délce. Žalovaný toto vyjádření žalobkyně právem posoudil jako nekonkrétní a nedostatečné. Žalobkyně v něm k otázce svého pobytu na území ČR v rozhodné době 2007 – 2012 mj. uvedla, že během posledních několika let s manželem cestovali z Evropy, Mexika a Asie. Konstatovala, že *k letům 2007 a 2008 nemá cestovní pas a nepamatuje si přesně, kdy a kam cestovala*. Od roku 2007 do roku 2008 pracoval manžel žalobkyně ve Velké Británii, kde ho párkrát za rok navštívila a vrátila se do Prahy. Na pár týdnů také navštívila rodinu v Mexiku. V roce 2009 žalobkyně jela na pár týdnů do Mexika navštívit svou matku. V následujícím roce byla opět v Mexiku, a to od 5. 3. 2010 do 11. 6. 2010, a od 9. 10. 2010 byla pár týdnů v Singapuru. Žalobkyně dále popsala své cesty do zahraničí v letech 2011 a 2012.

Žádost o udělení státního občanství ČR žalobkyně podala prostřednictvím Úřadu městské části Praha 5 dne 2. 8. 2012. Rozhodná doba pěti let před podáním žádosti tak pokrývá období 1. 8. 2007 – 1. 8. 2012. Bylo povinností žalobkyně, aby relevantními důkazy prokázala, že se v uvedeném období převážně zdržovala na území ČR. Důkazní břemeno v tomto směru však žalobkyně neunesla. Jde k její tíži, pokud si nepamatuje, kdy a kam cestovala v letech 2007 – 2008. I tyto roky spadají do rozhodného období pěti let před podáním žádosti, a vzhledem k tomu, že žalobkyně v řízení nedoložila, že se i v těchto letech převážně zdržovala na území ČR, nesplnila podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství. Údaje z jejího cestovního pasu, na které v této souvislosti poukazuje, jsou nedostačující, protože nepokrývají celou rozhodnou dobu (cestovní pas, jehož kopii správnímu orgánu předložila, byl vydán až dne 10. 9. 2009). Totéž platí i pro písemné prohlášení manžela žalobkyně ze dne 13. 6. 2013, které žalobkyně předložila v průběhu řízení o rozkladu. Z této listiny vyplývá pouze to, že manžel žalobkyně od září 2010 z pracovních důvodů pobývá v Singapuru a žalobkyně ho tam od té doby pravidelně dvakrát až třikrát ročně navštěvuje. Ohledně období 1. 8. 2007 – srpen 2010 tato listina neuvádí zhora nic.

Ani argumentace žalobkyně, že v období let 2011 – 2012 byla vždy alespoň polovinu každého roku v ČR, neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se týká pouze dvou z celkem pěti let rozhodné doby, po kterou měla žalobkyně plnit podmínku „*převážného zdržování se*“ na území ČR ve smyslu 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství

Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že v řízení o žádosti o udělení státního občanství ČR není povinností žalovaného, aby bez ohledu na důkazy předložené žadatelem z úřední povinnosti sám zjišťoval, kde konkrétně se žadatel zdržoval v rozhodném období pěti let před podáním žádosti. V tomto směru neplatí zásada vyšetřovací, a správnímu orgánu proto nelze vytýkat, že si neobstaral další nezbytné podklady pro rozhodnutí, které by otázku pobytu místa žalobkyně a jejích zahraničních cest v rozhodném období objasnily.

Důkazní břemeno stran prokázání toho, že se v rozhodné době pěti let před podáním žádosti o udělení státního občanství převážně zdržovala na území ČR, tížilo žalobkyni, a v jejím vlastním zájmu tak bylo, aby správnímu orgánu předložila relevantní důkazy, s jejichž pomocí by splnění této zákonem stanovené podmínky prokázala.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný právem dovodil, že žalobkyni předložené důkazy jsou nedostatečné a neprokazují, že se v rozhodné době pěti let před podáním žádosti o udělení státního občanství převážně zdržovala na území ČR. Žalovanému proto nelze vytýkat, že překročil meze správního uvážení, jestliže dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství.

Konstatování o nedostatečné integraci žalobkyně, v jehož rámci žalovaný zmínil též skutečnost, že manželství žalobkyně je bezdětné, není nosným důvodem nevyhovění předmětné žádosti; tímto důvodem bylo, jak je ostatně v závěru napadeného rozhodnutí výslovně uvedeno, nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství a neprominutí jejich splnění. Přesvědčení žalobkyně o dostatečné míře její integrace do české společnosti není způsobilé klíčový závěr správního orgánu o nesplnění těchto zákonem stanovených podmínek zpochybnit. Soud pouze na okraj uvádí, že správní orgán je při posuzování žádosti o udělení státního občanství povinen zkoumat situaci žadatele komplexně. Při takovémto komplexním posouzení je oprávněn zohlednit mj. i to, zda žadatel má či nemá potomky a zda je na území ČR vychovává, nebo zda na území ČR pracuje. Ať už s tím žalobkyně souhlasí či nikoliv, tyto údaje mají nepochybně vypovídací hodnotu o integraci osoby žadatele do české společnosti. Konstatování bezdětnosti manželství žalobkyně samo o sobě, aniž by z něj byly správním orgánem vyvozeny nepříznivé závěry vedoucí k zamítnutí žádosti, není s ohledem na smysl a účel zákona o státním občanství překročením mezí správního uvážení a není ani žalobkyní namítanou diskriminací.

Důvodné nejsou ani námitky, jimiž žalobkyně brojí proti závěru žalovaného o nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství. Soud v rámci vypořádání těchto námitek předně uvádí, že předmětné ustanovení zákona o státním občanství obsahuje výčet právních předpisů, z nichž pro cizince plynou povinnosti, které zákonodárce považoval za natolik důležité, že jejich neplnění označil za překážku udělení státního občanství. Jedná se o právní předpisy upravující pobyt a vstup cizinců na území České republiky, dále o předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Tato poměrně úzká výše právních předpisů rozhodně není natolik komplikovaná, aby byla přístupná pouze profesionálům v daném oboru. Jedná se o zákonem stanovený okruh povinností, které je každý cizinec žijící na území ČR povinen znát (neznalost zákona neomlouvá) a plnit. To platí tím spíše, usiluje-li o vstup do státoobčanského svazku s Českou republikou. Obhajoba žalobkyně, že byla v těchto otázkách laikem a nedokázala své povinnosti plynoucí z uvedených právních předpisů správně vyhodnotit, proto nemůže obstát. Stejným laikem jako žalobkyně je kterýkoliv jiný cizinec, na něhož se rovněž vztahují povinnosti vyplývající z právních předpisů, jejichž výčet je uveden v § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství.

Správní orgán v průběhu řízení prokazatelně zjistil, že ze strany žalobkyně docházelo k dlouhodobému rozsáhlému porušování povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 20. 12. 2012, které je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobkyně neuhradila včas pojistné již za červen a červenec roku 2006 (dlužné pojistné za toto období zaplatila teprve dne 3. 1. 2008). V roce 2010 hradila platby pojistného se zpožděním

dvou až tří měsíců a vůbec nehradila pojistné v období od 8. 10. 2010 do 19. 6. 2012, kdy teprve uhradila vzniklý dluh na pojistném, který již v té době dosáhl výše 22.308,- Kč. V prodlení s úhradou pojistného se žalobkyně nicméně ocitla i v následujícím období – dlužné pojistné za červenec až listopad 2012 zaplatila teprve dne 12. 12. 2012. Protože v té době již probíhalo řízení o její žádosti o udělení státního občanství, přičemž dne 6. 12. 2012 byla žalobkyni doručena výzva žalovaného, aby (mj.) ve stanovené lhůtě předložila vyúčtování pojistného (platby, nedoplatky, penále) za celou dobu pojištění u zdravotní pojišťovny, je nanejvýš pravděpodobné, že k úhradě dlužného pojistného dne 12. 12. 2012 žalobkyně přistoupila „pod tlakem“ zmíněné výzvy.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ze strany žalobkyně se v žádném případě nejednalo o jednorázové či nahodilé pochybení, ale o dlouhodobé nerespektování povinnosti platit řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění, v jehož důsledku došlo ke značnému zkrácení předpokládaných příjmů zdravotní pojišťovny z pojistného. Na tomto místě nelze než přitakat konstatování správního orgánu I. stupně, že veřejné zdravotní pojištění je solidárním systémem, jehož řádné fungování do značné míry závisí na jeho průběžném financování. Nedodržování platební kázně při hrazení pojistného fungování tohoto systému ohrožuje.

Skutečnost, že žalobkyně následně veškeré dlužné částky pojistného doplatila, nemění nic na tom, že po většinu období, které bylo předmětem hodnocení správních orgánů v napadeném rozhodnutí, porušovala svou povinnost plynoucí z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Dostatečným vysvětlením a omluvou, která by toto jednání zbavovala jeho protiprávnosti, nemůže být mylné přesvědčení žalobkyně o tom, že sjednání komerčního zdravotního připojištění plně nahrazuje povinnost platit pojistné Veřejné zdravotní pojišťovně, ani skutečnost, že po určitou dobu měla žalobkyně na platbách zdravotního pojištění přeplatek. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů nepochybily, když v daném případě zhodnotily porušování povinností ze strany žalobkyně v oblasti veřejného zdravotního pojištění za období let 2007 až 2012 jako porušování dlouhodobé a závažné. Odůvodnění závažnosti uvedeného protiprávního jednání ve smyslu zohlednění zásady proporcionality soud shledal jako sice stručné, ale dostatečné, nepostrádající logické úvahy a souladné se zjištěným skutkovým stavem. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č.j. 2 As 31/2005 – 78 plyne, že při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č.j. 5 As 39/2009 – 81 je smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky osobu, která během svého pobytu v ČR porušovala právní předpisy, neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan, a je tedy veřejný zájem, aby taková osoba občanství nenabyla. Porušení právních povinností však musí být při vyloučení správní libovůle hodnoceno z hlediska proporcionality s ohledem na jeho závažnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007 - 105 je žadatel o státní občanství povinen stanovené povinnosti plnit od začátku doby, kdy mu vznikly, avšak nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství také předpokládá určitou závažnost daného porušení, aby bylo naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že výše popsané protiprávní jednání žalobkyně, jež spočívalo v neplnění povinnosti platit řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění, dosáhlo vzhledem k délce jeho trvání a rozsahu takové intenzity (závažnosti), že je důvodná obava, že by žalobkyně mohla pokračovat v porušování právních

povinností též jako občan. Je proto ve veřejném zájmu, aby žalobkyně státní občanství ČR na základě žádosti podané dne 2. 8. 2012 nenabyla.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě zdůvodnil, proč nepřistoupil k tomu, aby podle § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o státním občanství žalobkyni prominul podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Ani na prominutí této podmínky dle citovaného ustanovení nemá žadatel právní nárok; jedná se toliko o možnost (viz díkce zákona „*ministerstvo může prominout...*“), které žalovaný může využít, má-li žadatel na území ČR povolen trvalý pobyt a jeho manžel (manželka) je státním občanem ČR, ovšem není povinen tak učinit. Žalovaný v daném případě této možnosti nevyužil s poukazem na to, že žalobkyně nejenže nesplnila podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, ale zároveň nesplnila ani další podmínku zakotvenou v § 7 odst. 1 písm. e/ téhož zákona. Neprominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství žalobkyni tedy žalovaný zdůvodnil zjištěným závažným porušením povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Takové zdůvodnění je dle náhledu soudu logické a nelze v něm spatřovat vybočení z mezí správního uvážení.

Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství sice může žalovaný v případech hodných zvláštního zřetele prominout žadateli i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e), v případě žalobkyně tak ale žalovaný neučinil. Není pravdou, že tento svůj krok správní orgán nezodůvodnil. Napadené rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a potvrzuje závěry v něm uvedené, mj. též závěr ministerstva, že vzhledem k časovému rozsahu porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění této možnosti nevyužilo a splnění výše uvedené podmínky žalobkyni z důvodů zvláštního zřetele hodných, které v daném případě nebyly shledány, žalobkyni neprominulo. Z tohoto závěru jednak plyne, že žalovaný nepovažoval za vhodné žalobkyni prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, a to s ohledem na zjištěnou závažnost jednání, kterým tuto podmínku nesplnila, a dále že na straně žalobkyně ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné neshledal. Oběma těmito závěrům soud přisvědčuje. Pokud jde o otázku intenzity protiprávního jednání žalobkyně, které spočívalo v neplnění povinnosti platit řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění, k té se již soud vyjádřil shora. Okolnosti zmiňované žalobkyní v žalobě, jako je její studium na univerzitě v ČR, uzavření manželství s občanem ČR, koupě bytu či péče o rodiče manžela, nelze považovat za důvody *zvláštního zřetele hodné*, které by umožňovaly žalobkyni prominout jednu z podmínek vyžadovaných zákonem pro udělení státního občanství. Studium, uzavření manželství či pořízení vlastního bydlení jsou běžnými životními úkony, které činí téměř každý člověk, a nelze na nich spatřovat nic mimořádného (hodného zvláštního zřetele). Totéž platí i pro žalobkyní zmiňovanou péči o manželovy rodiče, k níž se žalobkyně rozhodla sama s ohledem na manželovo zaměstnání v cizině a po dohodě s ním.

Požadavek žalobkyně, aby jí žalovaný v rámci své diskreční pravomoci prominul *zároveň hned dvě podmínky* vyžadované zákonem pro udělení státního občanství, je vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem neopodstatněný. Žalovaný tedy nepřekročil meze správního uvážení ani správní uvážení nezneužil, pokud tak v řízení o předmětné žádosti neučinil.

Závěrem soud uvádí, že nepřihlížel k argumentaci, v níž žalobkyně poukazuje na novou právní úpravu nabývání státního občanství obsaženou v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) a na důvodovou zprávu k tomuto zákonu. Zákon č. 186/2013 Sb., nabyt

účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí, konkrétně dne 1. 1. 2014, a proto k němu nelze při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet. Podle § 75 s.ř.s. je soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová